
„J'accuse...!”

Un titlu pe care istoria l-a reținut, cel care deschidea celebrul text prin care Zola „cutremura” Franța aflată în prag de secol XX, și care rămâne astăzi încă inspirator. Desigur, nici măcar nu îndrăznim să visăm la a deranja pe cât au făcut-o cuvintele sale, dar pare că adevărul continuă să aibă nevoie de acuzați...

Suntem, trebuie să o recunoaștem, la capătul unei perioade obositoare, greva generală abia suspendată având darul să solicite din partea multora dintre noi o implicare mult peste normele obișnuințelor de zi cu zi.

Totuși, am făcut-o! Deși, pe alocuri, lucrurile par să nu se oprească aici. Și nici măcar nu este vorba în primul rând despre rezultatele grevei generale și de concretizarea acestora.

Nu, nu vom insista asupra lor în rândurile de față, ci ceea ce ne preocupă aici este mult utilizatul, aproape terfelitul drept la opinie.

Cu alte cuvinte, cel în baza căruia atât în timpul grevei, dar mai ales acum, când ar fi trebuit să revenim la normalitate, sunt formulate o mulțime de acuzații, cu precădere la adresa liderilor de sindicat, a sindicatului în general.

Membri de sindicat, lideri de sindicat mai mari sau mai mici, nesindicaliști, inspectori, directori, mămici, avocați, politicieni și mulți alții, în proporții însemnate fără nicio legătură cu sindicatul, oricare ar fi acela, printre aceștia și cei din sistemul educațional, cu toții s-au ridicat în a perora tot felul de acuzații.

Fără să încercăm aici să „demontăm” nici măcar vreuna dintre acestea, vom afirma pe cât se poate de tranșant că dreptul la opinie nu înseamnă „hai să ne dăm cu părerea!”.

Dreptul la opinie nu anulează înțelegerea, competența sau valoarea, nu are legătură cu mioriticul „Gică contra”, dar mai ales nu anulează morala.

Este adevărat că în zilele pe care le trăim dimensiunea morală a ajuns să-și piardă încetul cu încetul contururile, ba chiar nu puțini sunt cei care cred că este o meteahnă, până într-acolo că lucrurile devin progresiv agasante, maligne de-a dreptul și încep să dea semne că devin apocaliptice...

În junglă, fiecare animal are „dreptatea” sa, dată de puterea sau șiretenia specifice, dar, după cum încearcă să ne învețe școala, în societate lucrurile stau cu totul altfel, dreptatea, mai ales în sensul de „a avea dreptate”, ține de cu totul alte aspecte. Inclusiv, între acestea, de respect și de demnitate, adică de noblețe în atitudini și comportament, autoritate morală, corectitudine și alte „bagatele” de acest gen.

Unele pe care totuși, le prețuim, într-atât că în „efervescenta” acuzatorie a ultimelor zile am fi tentați să dăm glas acuzelor pe care le-ar putea clama pretutindeni organizația sindicală (evident, dacă aceasta nu ar fi a noastră, a tuturor).

Atunci ne-am putea gândi...

Să acuzăm pe toți cei care, deși nu au făcut o singură zi de grevă, sunt cei mai acerbi critici ai deciziei de încetare a grevei și a sindicatului?

Să acuzăm pe toți cei care ar fi făcut grevă până la capăt sau cu orice preț, deși nu pot numi în niciun fel respectivul capăt sau prețul suprem dispuși să-l plătească?

Să acuzăm pe toți cei care au devenit peste noapte specialiști în salarizare, chiar dacă de fiecare dată când sunt probleme cu aceasta locul unde se sună este cu precădere sindicatul?

Să acuzăm pe toți cei care se proclamă deținători ai „adevărului”, deși privit îndeaproape acesta se arată pescuit din marele ocean al minciunii și manipulării?

Să acuzăm pe toți cei care copleșesc cu întrebări, dar își astupă urechile ori de câte ori primesc răspunsuri?

Să acuzăm pe toți cei care își insultă colegii, oricare ar fi aceia, doar pentru că opinia le este alta decât cea proprie?

Să acuzăm pe toți cei care reclamă respect și corectitudine, dar fără să încerce ca prin actele și cuvintele lor să dovedească așa ceva?

Să acuzăm pe toți cei care, deși se doresc trăitori într-o democrație, calcă în picioare orice manifestare a acesteia?

Să acuzăm pe toți cei care după ce abia și-au recâștigat demnitatea se înghesuie să o piardă prin câteva click-uri și vorbe aruncate în vânt?

Să acuzăm pe toți cei care din spatele unui ecran strigă „trădare!”, dar fără să poată arăta cu degetul vreuna din hicleniile celor așezați în tagma perfizilor?...

Ne vom opri, chiar dacă am putea continua, pentru a ne pune totuși, nouă înșine, o întrebare: *De ce ar fi sindicatul mai îndreptățit să acuze decât toți cei care, sinceri și responsabili, s-ar putea regăsi în postura de „acuzăți”?*

Răspunsul este unul deosebit de simplu: „probele”, garantat ne sunt la îndemână!

Dar nu vom da glas cu adevărat „acuzăților” de mai sus. Apreciem că **este mult mai bine rămânem la acel „Uniți suntem puternici!”**, redescoperit în această grevă de mulți dintre noi, uitând sau ignorând că el este cel care a făcut-o în cele din urmă posibilă, dar mai ales că aceste cuvinte sunt cele care sintetizează de câteva decenii rezistența și continuitatea mișcării sindicale.

Iar greva, în pofida aparentei înghesuiei de pe banca „acuzăților”, *a reușit!*
Iar de aici mulțumirile noastre, adresate înainte de toate tuturor celorlalți.